

Kord juhtus Männiko Läso Tomas, kes enne ka Leno emma maias olli sainud ja nüüd naesemees olli, Peetriga kofko ja füesis, kuid a temma kässi piddi käima ja mis Leno piddi teggema? Koostis Peter: „Mis se willets loom teeb, ta ei olle animo eunam terve, keub ja fabjatiseb omma nore ea rummalust ja patto ja wogub iggapääw hingega!”

Tomas immetles ja füesis: „Mis nore ea patto temmal fül peaks fabjatieda ellema? Omma tüttarlapse põlves olli temma laitmatta, et fül mõnned nored mehhed temma ou püütsid wähhendada, jai temma ommeti iska findlaaks. Patto on igga mehhel omma oesa, nenda Lenul ka, agga Lenul ei tea ma nore ea rummalust mitte süüks olewad. Temma ellas ommas tüttarlapse põlves minno naabris ebk liggidal, ja et ta illus näo polest olli, siis püüdsid fulla nored mehhed tedda saggedaoste kiisata ja lubbasid tedda ommaoks naeseks wötta; agga Leno tundis ärra, et nende meestel veel tössist nõu ei olnud, waid muido kerge meleliised ollid, ei wötnud temma neid wasto, mis ülle mönni mees pahbandas ja tühja woslet temma peale tunnistas. Se ainus wigga, mis innimessed temmale wovivad külge panna, olli, et temma labke

iggamehhe waasto olli, kui sedda wob süüks panna?” — Sedda kuuldes, jai Peter mõtlema ja kiekuš ommaid juuksed peast, et temma otse, kui omma naese tapjaks olli sanud, kes nüüd ni paljo ilma süta piddi kannatama, palja tühja walle jutto läbbi. Nüüd ärkas temma uskmatta meel, ta tulli Leno hoige sängi ette ja räfis ning pallus süddamest andeks, keik sedda furja ja hadda, mis temma kerge ja uskmatta meel, nende wabhele olli teinud.

Leno tõuvis istuma, hakkas Petri käest finni ja ütles: „Minno ormos Peter! Et keik fül on hiljaks läinud, siiski tännan ma Jummalat, et ma enne labkumist, sinno labket vället nään. Kui fibbe on minno ello olnud, ei jöna minna üles räfida; agga siiski olgo sulle keik süddamest andeks antud, ja pallun veel süddamest Jummalat, et temma finnule ka sedda andeks annab. Se salloja wibha, mis sinna minno peale kandsid ja mis sinna körtsi jodikutte suust kuulsid, on mind fül surmani röhund; agga sinno labke kõne ja näggo, on surma tunnil müsle maggas, seit ma ollen sedda ilma süta piddand kannatama!” Nenda heitis ta ennast jäalle wodi, piddas Petri käest finni ja olli nattolesse aia pärast — kustunud!